

Sygn. akt **II AKa 416/22**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Katarzyna Wróblewska (spr)

Sędziowie: SA Sławomir Machnio

SO Piotr Bojarczuk (del)

Protokolant: stażysta Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2022 r.

sprawy:

M. O. urodzonego (...) w W. syna M. i R. z domu O., oskarżonego z art. 157 § 1 kk, art. 156 § 1 pkt 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2022 roku, sygn. akt VIII K 157/21

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa,
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adwokata S. M. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Aka 416/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2022r. sygn. akt VIII K 157/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</u>	

<u>niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez brak dokonania oceny całokształtu materiału dowodowego, w tym w szczególności zeznań M. M. (1) i A. O. (? prawdopodobnie błąd w nazwisku) oraz wyjaśnień M. O. oraz braku dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż w chwili, kiedy M. M. (1) i M. O. opuszczali mieszkanie przy ul. (...) w W., to A. M. (1) był świadomy i znajdował się w pokoju mieszkania, a nie na balkonie, na którym został odnaleziony, co prowadzi do wniosku, że część obrażeń, w tym w szczególności w postaci urazu głowy z głęboką utratą świadomości z cechami masywnego stłuczenia mózgu, oraz inne obrażenia mogły powstać nie na skutek działań podejmowanych przez oskarżonego, a zachowania A. M. (1) po wyjściu z mieszkania przy ul. (...).</p> <p>2. Rażąca niewspółmierność orzeczonej nawiązki w wysokości 100 000,00 złotych od oskarżonego na rzecz A. M. (1), kiedy wobec okoliczności uniemożliwiających ustalenie, które z obrażeń powstały wskutek działań oskarżonego, a które wskutek zachowania A. M.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	(1), już po opuszczeniu lokalu przez M., orzeczenie nawiązki w wysokości 100 000,00 złotych jest rażąco niewspółmierne.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>W ocenie sądu II instancji, apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie, a zarzuty są wręcz polemiczne z prawidłowymi ustaleniami sądu. W sprawie sąd I instancji przeprowadził wnikliwe i wszechstronne postępowanie dowodowe. Całość rozważań przedstawił w szczegółowym uzasadnieniu. Uzasadnienie wyroku w sprawie wskazuje na logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie oskarżonego. Sąd czytelnie wskazał w uzasadnieniu, jakie fakty uznaje za ustalone, na czym opiera poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznaje dowodów przeciwnych, a następnie jakie wnioski wyprowadza z dokonanych ustaleń. Treść uzasadnienia przedstawia a posteriori proces myślowy, który przebiegał w czasie narady, poprzedzającej wydanie wyroku.</p> <p>Prawidłowość uzasadnienia wyroku powodowała również możliwość prawidłowej kontroli instancyjnej.</p> <p>Jak wynika z podstawowego zarzutu apelacji, obrońca oskarżonego kwestionuje ocenę dowodów w postaci przede wszystkim zeznań M. M. (1) i pokrzywdzonego A. M. (1), stawiając zarzut sądowi meriti naruszenia art. 7 kpk. Jak już wielokrotnie powtarza się w doktrynie, czy orzecznictwie przekonanie sądu o</p>		

wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych musi być poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy art. 2 § 2 kpk, całokształtu okoliczności sprawy art. 410 kpk, a także efektem rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, przedstawione w uzasadnieniu wyroku (zob. T. Grzegorzczak, KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 77; P. Hofmański, KPK. Komentarz, t. 1, 2007, s. 73; zob. również wyr. SN z 16.12.1974 r., RW 618/74, OSNKW 1975, Nr 3–4, poz. 47; zob. także post. SN z 28.6.2007 r., II KK 20/07, OSNwSK 2007, Nr 1, poz. 1465). W przedmiotowej sprawie sąd odniósł się do wszystkich dowodów, nie tylko wskazanych przez obrońcę w sposób zgodny z regułami art. 7 kpk.

W zakresie dotyczącym oceny zeznań pokrzywdzonego, w zasadzie w uzasadnieniu nie rozwinięto tego zarzutu, tak że nie jest jasne w czym upatruje skarżący naruszenia art. 7 kpk przy ocenie zeznań pokrzywdzonego. Sąd I instancji ocenił zeznania świadka bardzo szczegółowo w kontekście zarówno badań sądowo – psychologicznych mgr L. B. z 4 marca 2016r., jak i badania w czasie rozprawy przed Sądem Okręgowym w Warszawie – opinia sądowo psychologiczna mgr Ł. W. z 11 maja 2022r. Słusznie sąd zauważył, iż pomimo występujących u świadka problemów z pamięcią nie należy całkowicie deprecjonować jego zeznań. Sąd Okręgowy czytelnie

wskazał, jakie elementy zeznań świadka stały się kanwą ustaleń faktycznych i w tym zakresie nie podniesiono żadnych zarzutów. Przypomnieć należy zatem, iż w oparciu o zresztą fragmentaryczną pamięć świadka, ustalono, że wskazał napastnika, miejsce gdzie został zaatakowany oraz utratę przytomności wskutek ataku.

Przechodząc do oceny zeznań świadka M. M. (1), zauważyć należy, iż sąd nie uchylił się od rzetelnej oceny pewnej niekonsekwencji, czy nawet sprzeczności w jej zeznaniach.

Niewątpliwie sąd I instancji dostrzegł, że świadek w toku postępowania przygotowawczego złożyła zeznania odmienne jak w toku rozprawy. Zeznania świadka stanowią dowód w sprawie, niezależnie od tego, czy złożone zostały w postępowaniu przygotowawczym, czy na rozprawie, a także czy zostały one zmienione lub odwołane. Sąd ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takiej sytuacji istota rozstrzygnięcia polega na daniu priorytetu niektórym dowodom. Obowiązkiem sądu jest wówczas wskazanie, dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, tak jak w przedmiotowej sprawie w zakresie zmienionych zeznań M. M. (1) z postępowania przygotowawczego. Nie ulega wątpliwości, iż świadek jest, czy była związana z oskarżonym, z którym ma dwoje dzieci, z których drugiego dobrowolnie nie uznał, jak też oboje są w konflikcie dotyczącym dzieci. Nie mniej jednak nie należy zapominać, że w chwili czynu miała 17 lat, była przerażona zdarzeniem i opuściła mieszkanie nie udzielając pomocy

nieprzytomnemu ojcu. Jednak sąd czytelnie wskazał, dlaczego uznał za wiarygodne i rzetelne zeznania świadka z postępowania sądowego. Nie ulega wątpliwości, że są one obecnie spójne zarówno z częścią relacji pokrzywdzonego, jak i zeznaniami jej siostry A. M. (2) oraz P. G., jak i P. M.. Świadek nie ukrywała także swojej niewłaściwej postawy w trakcie zdarzenia, pozostawienia ojca w stanie praktycznie agonalnym. Niemniej jednak na rozprawie w dniu 10 maja 2022r. jasno przedstawiła powody odmiennych zeznań w postępowaniu przygotowawczym „łatwiej było mi brnąć w to kłamstwo, że nic nie widziałam, bałam się konsekwencji” k. 630.

Jak wynika z uzasadnienia apelacji, część obrażeń pokrzywdzonego w szczególności w postaci urazu głowy z głęboką utratą świadomości z cechami masywnego stłuczenia mózgu, oraz inne obrażenia mogła powstać na skutek zachowania samego pokrzywdzonego po wyjściu z mieszkania. W tym miejscu należy zauważyć, iż pokrzywdzony nie wychodził z mieszkania, ani też nie spowodował sam u siebie powyższych obrażeń. Jak wynika wprost z zeznań M. M. (1) zostawili nieprzytomnego ojca na balkonie, gdzie wcześniej został wypchnięty przez oskarżonego, a jeszcze wcześniej pobity. Świadek opisała zachowanie oskarżonego, jego agresję, bicie i kopanie ojca. Wbrew twierdzeniom skarżącego, świadek widziała obrażenia ojca, a jednak nie pomogła mu, uciekając z oskarżonym, tym niemniej M. M. (1) telefonicznie zadzwoniła do siostry, jak też wysłała jej o godzinie 22:31 i 23:11, 23:11 a 23:44 SMS, że M. O. pobił ich ojca. Bez względu na ocenę zachowania M. M. (1) i jej

stosunek wówczas do oskarżonego, należy uznać, że obecne zeznania wpisują się czytelnie w całokształt ustaleń sądu I instancji.

Skarżący pomija w apelacji dalsze agresywne niezwykle zachowania M. O., który jeszcze tego dnia, czy już na przełomie w nocy z 30 na 31 sierpnia 2015r. pobił nieustaloną osobę, „uderzył nożem w brzuch swojego przeciwnika”, jak też zaatakował J. C., który będąc przypadkowym świadkiem podjął próbę rozdzielania walczących mężczyzn i doznał zresztą obrażeń ciała.

Nie ulega też wątpliwości, iż A. M. (1) doznał niezwykle poważnych obrażeń ciała i w dniu 31 sierpnia 2015r. został przewieziony do (...) Szpitala (...) MSWiA w stanie zagrożenia życia. Jak wynika z opinii sądowo – lekarskiej doznał szeregu ciężkich obrażeń ciała, skutkujących chorobą realnie zagrażającą życiu w postaci encefalopatii pourazowej z licznymi zaburzeniami neurologicznymi. Nie ulega wątpliwości w świetle ustaleń sądu I instancji, iż sam sobie pokrzywdzony nie zadał takich obrażeń, ani nie powstały one na skutek upadku na balkonie i uderzenia głową w podłogę. Zarówno treść opinii biegłego, jak i dokumentacji medycznej, w świetle dodatkowo zeznań M. M. (1) oraz pozostałych świadków, a nawet częściowo wyjaśnień oskarżonego, jednoznacznie wskazują, iż powstały one na skutek działania oskarżonego M. O..

W tym miejscu należy przejść do kolejnego zarzutu dotyczącego oceny wyjaśnień oskarżonego. Zdaniem sądu odwoławczego, sąd meriti niezwykle precyzyjnie ocenił te wyjaśnienia, a należy

<p>przypomnieć skarżącemu, iż sam oskarżony wyjaśniał o kłótni, pobiciu, szarpaniu z pokrzywdzonym, rozbiciu szyby w pokoju, czy opuszczeniu mieszkania z M. M. (1) po upadku pokrzywdzonego. Na rozprawie w dniu 10 marca 2022r. oskarżony stwierdził, że „rzucił go na ziemię”, „kiedy leżał na ziemi uderzyłem go pięścią, raz, czy dwa w twarz, czy w policzek” (K. 621v).</p> <p>W tym zakresie ocena sądu jest pełna, logiczna, konsekwentna i pozostaje pod ochroną art. 7 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca oskarżonego wniosł o zmianę wyroku, poprzez przyjęcie, że czyn zarzucany oskarżonemu wypełnia znamiona naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia u pokrzywdzonego A. M. (1) inny niż określony w art. 156 § 1, tj. art. 157 § 1 kk.</p> <p>W treści uzasadnienia apelacji skarżący wskazał, że wysokość nawiązki jest rażąco wygórowana, tym niemniej nie zostały w tym zakresie sprecyzowane wnioski.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego wnioski obrońcy nie są zasadne. Nie jest także zasadny wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej na 157 § 1 kk. Jak wskazano wyżej przyjęta kwalifikacja prawna zachowania oskarżonego jest prawidłowa, a wynika ona z opinii biegłego lekarza sądowego i dokumentacji medycznej</p>		

oraz ustaleń faktycznych sądu I instancji. Niewątpliwie oskarżony bijąc po głowie rękoma i nogami do nieprzytomności pokrzywdzonego obejmował świadomością możliwość spowodowania swoim zachowaniem ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby zagrażającej życiu, ale i ciężkiej choroby długotrwałej. Uciekł też z miejsca zdarzenia bez udzielenia pomocy pokrzywdzonemu.

Konkludując sąd I instancji prawidłowo rozstrzygnął sprawę. W zakresie postępowania dowodowego, zgodnie z przepisami postępowania karnego, przeprowadził dowody, niezbędne do wyjaśnienia okoliczności sprawy. Prawidłowo ocenił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, zasadnie zbadał i uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Podstawę wyroku stanowił tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a w uzasadnieniu wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Sąd Apelacyjny aprobuje przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w kwestii wyczerpania przez M. O. zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 kk, którego popełnienie zostało przypisane oskarżonemu tym orzeczeniem.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów skarżącego w zakresie naruszenia art. 7 kpk, a także nie znalazł powodów

do uznania zarzutu dotyczące niewspółmierności orzeczonej nawiązki. Powyższy zarzut częściowo wynikał z treści zarzutów sugerujących, iż nie można ustalić które z obrażeń ciała powstały wskutek działań oskarżonego, a które na wskutek zachowania A. M. (1), po opuszczeniu mieszkania przez M.. Zarzut nie jest zasadny albowiem sąd dokonał właściwych ustaleń faktycznych, w tym zakresie, iż to oskarżony jest sprawcą obrażeń ciała pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wysokość orzeczonej nawiązki jest adekwatna do krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu. Wysokość orzeczonej, na podstawie art. 46 § 2 kk, nawiązki winna być miarkowana z uwzględnieniem rozmiaru szkód, ale szczególnie rozmiaru krzywdy wyrządzonej pokrzywdzonemu, ocenianej zwłaszcza przez pryzmat subiektywnych doznań ofiary przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa. Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że biorąc pod uwagę rodzaj i rozmiar szkody jakiej doznał pokrzywdzony, cierpienia, bólu, wielotygodniowego leczenia w szpitalu, a zwłaszcza trwałych i nieodwracalnych skutków zaburzeń neurologicznych, orzeczona kwota jest adekwatna. Nie należy zapominać, że rzeczywiście pokrzywdzony z osoby w sile wieku, samodzielnej i decydującej o sobie stał się osobą niepełnosprawną, wymagającą pomocy w codziennym funkcjonowaniu. Niewątpliwie cierpi na poważne deficyty funkcjonowania pamięci, jest osobą niezdolną długotrwale do pracy, a

zatem zasądzona nawiązka nie jest kwotą nadmiernie wygórowaną.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2022r. sygn. akt VIII K 157/21	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do uwzględnienia zarzutów skarżącego, ustalenia faktyczne sądu meriti były prawidłowe. Prawidłowa jest także kwalifikacja prawna zachowania oskarżonego, jak i wymiar kary pozbawienia wolności i nawiązki. Sąd I instancji wyjątkowo szczegółowo rozważył zarówno stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, jak i stopień zawinienia, w tym pobudki i motyw jego działania. Wymierzona kara 6 lat pozbawienia wolności nie jest karą rażąco, niewspółmiernie surową. Zresztą w tym zakresie nie zostały sformułowane zarzuty. Na marginesie jedynie należy wskazać, że zmiana kary w instancji odwoławczej nie może następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa według własnej oceny sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się akceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, o randze zasadniczej, rażącej, wręcz "bijącej w oczy", a taka sytuacja w sprawie nie miała miejsca. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie, tak ukształtowana kara izolacyjna spełnia	

<p>swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego oraz chęć zmiany postępowania, jak również uświadamiając mu oraz osobom z jego otoczenia brak pobłażliwości ze strony Państwa dla sprawców tego rodzaju przestępstwa co oskarżony.</p> <p>Mając powyższe na uwadze i nie dostrzegając uchybień określonych w art. 439 kpk i 440 kpk podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny w Warszawie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.</p>	
<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<i>Nie dotyczy</i>	
Zwięźle o powodach zmiany	

<i>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
<i>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i>		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
Nie dotyczy	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
Nie dotyczy	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Zwolniono oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa, co znajduje podstawę prawną w art. 624 § 1 KPK, a uzasadnienie faktyczne w charakterze i rozmiarze orzeczonej kary zasadniczej pozbawienia wolności. Orzeczenie kar pozbawienia wolności, istotnie ogranicza możliwości zarobkowe sprawcy, a zatem uiszczenie kosztów sądowych stanowiłoby dla oskarżonego nadmierną uciążliwość.

7. PODPIS

Katarzyna Wróblewska Piotr Bojarczuk Sławomir Machnio

<u>1.3</u> <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika #			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. O.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2022r. sygn. akt VIII K 157/21		
<u>1.3.1</u> <u>Kierunek i zakres</u> <u>zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana